

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1735/24
3.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., кога заступа пуномоћник Станко Шарић, адвокат из Смедерева, ул.Карађорђева бр.2, против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ул.Јована Шербановића бр.4 и Земљорадничке задруге "...", ..., ради предаје у државину, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 1459/19 од 1.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 3.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 1459/19 од 1.11.2021. године.

Образложење

Побијаном пресудом, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени, као сувласнику са својиним приватном 1962/61015 (очигледном омашком назначено: 1962/61016) идеалних делова (што представља 19,62 ара), на комплексу катастарских парцела бр...., ..., ..., ..., ..., потес – ... и потес..., све уписано у ЛН бр... КО ..., Служба за катастар непокретности Смедерево, предају у државину у мерама и границама и то: парцеле старог премера ... и ... КО ..., које обухватају делове кат.парцела бр...., ..., ... новог премера у КО ... у следећим мерама и границама тако да се ти делови побројаних парцела које се траже у посед и државину, налазе на растојању од 10 м од граничне линије која раздваја кат.парцеле бр...., ..., ... од кат.парцела бр...., ... и ... новог премера. Ширина кат.парцела ... и ... старог премера (очигледном омашком назначено: бр.... и ...), износи око 12 м, према кат.парцели бр.... новог премера КО ... (железничка пруга Смедерево-Велика Плана), односно 11 м према кат.парцели бр... КО ... новог премера у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога из члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд, пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужилац је сувласник комплекса парцела бр...., ..., ..., ..., ..., ... укупне површине 6.10.15 ха, уписаних у Лист непокретности ... КО ... са уделом од 1962/61015 идеалних делова, а који део је уписан као приватна својина. Тужена Република Србија је сувласник на истим парцелама са 22691/61015 идеалних делова, који део је уписан као државна својина, а тужена Земљорадничка задруга "... " је корисник истих кат.парцела са обимом удела од 15957/61015 идеалног дела, а који део је уписан као државна својина, док је сувласништво на преосталим идеалним деловима уписано у корист трећих, физичких лица. Тужена Задруга је у државини целокупног комплекса парцела, уписаних у Листу непокретности ... КО ... Кат.парцеле старог премера... и ..., које су биле у власништву тужиочевих правних претходника су ушле у овај комплекс земљишта, тако да сада одговарају деловима кат.парцела бр...., ..., ... новог премера, а чију предају у судржавину тужилац тражи и на којима је сазидан стамбени објекат од стране Земљорадничке задруге. Из записника о усменим расправама од 07.09.2005. године и 16.01.2006. године, у Месној заједници ..., у поступку излагања на јавни увид података о непокретностима и правима на њима, као странке у поступку означени су ББ и ВВ (правни претходници тужиоца, које је исти наследио по решењима о наслеђивању), за које се јавио ГГ, отац овде тужиоца, и који се сагласио са стањем из земљишних књига које је преузето, и потом уписано у Лист непокретности СКН Смедерево. Тужена Земљорадничка задруга "... " је корисник и у државини земљишта које тужилац потражује тужбом и које је добила од државе у површини од 6 ха, што представља комплекс свих кат.парцела уписаних у овај лист непокретности, на коме је Задруга у периоду од 1950. до 1960. године изградила објекте. У овом комплексу од 6 ха, налази се и површина од 19,62 ара (уписани идеални део 1962/61015), чију предају у судржавину, тужилац тражи. Тужилац није у државини свог уписаног идеалног дела предметних кат.парцела, нити су у државини истих били његови правни претходници, и како то произилази из страначког исказа тужиоца, његова претпоставка је да су предметне парцеле одузете од стране државе његовим правним претходницима и додељене Земљорадничкој задрузи.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, на које је примењено материјално право и то одредба члана 13, 14 и 37 Закона о основама својинскоправних односа, првостепени суд је закључио да тужилац нема право да тражи предају у државину реалног дела непокретности, а код неспорне чињенице да нема својину на реалном, већ на идеалном делу, уписаном у Листу непокретности ... КО ..., те је с тих разлога и одбио предлог тужиоца за извођење доказа вештачењем путем вештака геометра ради одређивања мера и граница реалног дела кат.парцела чију предају у судржавину тужилац тражи. Такође је првостепени суд нашао, да је Задруга у државини

свих кат.парцела уписаних у ЛН ... КО ..., који на терену представља комплекс земљишта које је добила од државе и на истом још педесетих година саградила стамбени објекат, те је тужена Задруга у смислу одредбе члана 24 Закона о основама својинскоправних односа, као савестан градитељ, стекла право својине и на земљишту на коме је изграђен грађевински објекат, као и на земљишту које је неопходно за редовну употребу тог грађевинског објекта.

Све битне чињенице за доношење одлуке основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП. Жалбом тужилаца у којој нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372 став 1 ЗПП, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Оцењујући жалбене наводе тужиоца, којима се понављају наводи истицани током првостепеног поступка, а које је првостепени суд правилно оценио, Апелациони суд налази да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, када је тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован из следећих разлога.

Наиме, институт сувојине регулисан је одредбом члана 13 Закона о основама својинскоправних односа, према којој одредби сувојина постоји када на неподељеној ствари више лица има право својине, али тако да је део сваког титулара својине одређен сразмерно целини. То значи, да на једној ствари, право својине припада већем броју лица, а пошто ствар није подељена, то нико од сувласника нема искључиву власт на физички одређеном делу ствари, него свако врши своја власничка овлашћења сразмерно свом сувласничком идеалном делу, на целој ствари, сходно одредби члана 14 истог закона, те је идеални део, део права на ствари, за разлику од реалног дела, који је део саме ствари. Сваки сувласник има идеални део на свакој честици заједничке ствари, сувласници се налазе у правној заједници и сваки сувласник је власник свог аликвотног дела и њиме може слободно да располаже, али не може да отуђи реални део сувласничке ствари, нити може оптеретити целу сувласничку ствар. Ниједан сувласник не може имати искључиво право државине без сагласности осталих, сувласници ствар користе по договору, а ако нема договора следи уређење начина коришћења или деоба ствари.

Према одредби члана 14 наведеног закона, сувласник има право да сувласничку ствар држи, да се њоме користи, заједно са осталим сувласницима, сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника.

Одредбом члана 37 истог закона прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи, има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог.

Из цитираних законских одредби произилази да тужилац, као уписани сувласник на 1962/61015 идеалних делова, кат.парцела уписаних у ЛН ... КО ..., може тражити предају у судржавину, те као сувласник на неподељеној ствари не може тражити предају у судржавину реалног дела непокретности, јер то може бити само предмет

другог поступка, ванпарничног односно физичке деобе непокретности, како је то правилно ценио и првостепени суд.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе који се односе на стицање права својине одржајем Земљорадничке задруге, али имајући у виду дате правилно дате разлоге првостепеног суда у погледу предаје реалног дела, а које прихвата и овај суд, као другостепени, будући да не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396 став 1 и 2 ЗПП.

Из изложених разлога, првостепена пресуда је потврђена, применом одредбе члана 390 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић